

Sygn. akt X K 313/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 21 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący - SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant – Mateusz Patelczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2018 roku

w sprawie przeciwko **D. (...)**, s. D. i J., ur. (...), PESEL (...)

oskarżonemu o to, że:

1. w dniu 9 lutego 2017 roku w S. i w G. posiadał szkodliwe dla zdrowia substancje psychoaktywne w postaci N-etyloheksedron w ilości 151,46 grama, 2C-G w ilości 45,23 grama, 4 (...) w ilości 2,54 grama, czyniąc przygotowania do wprowadzenia ich do obrotu, co spowodziłoby niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób,

tj. o przestępstwo z art. art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 168 k.k.

2. w dniu 9 lutego 2017 roku w G. wbrew przepisom ustawy posiadał susz roślin konopi w ilości 1,89 grama, który nie był suszem roślin konopi włóknistych, z czego można przygotować 2 pojedyncze porcje środka odurzającego,

tj. o przestępstwo z 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii

orzeka:

I. oskarżonego **D. H.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu, który kwalifikuje jako występki z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 168 k.k. i skazując go za ten występki, na mocy art. 168 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k. w zw. z art. 34 § 1, §1a pkt 1, §1b i § 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego **D. H.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn, na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1, §1a pkt 1, §1b i § 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym

III. na mocy art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 i 3 kk łączy jednostkowe kary ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach I - II wyroku i wymierza mu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 1.000 zł (jednego tysiąca złotych);

V. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego na rzecz (...) Oddział w G. nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych;

VI. na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie I/756/17/P pod pozycją 1-8;

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządza zwrot oskarżonemu D. H. dowodów rzeczowych zapisanych w wykazie I/756/17/P pod poz. 9-10;

VIII. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust 1 pkt 1 i 3 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.424,69 zł (trzy tysiące czterysta dwadzieścia cztery złote 69/100) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 313/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony D. H. z uwagi na trudną sytuację majątkową postanowił zająć się sprzedażą dopalaczy. Zamawiał je przez internet, paczkę z ich zawartością przywoził kurier. Następnie dzielił je na porcje o wadze około 1 grama, przy czym dodawał do nich kryształki soli aby zwiększyć ich wagę i zmniejszyć ryzyko zagrożenia. Jedną porcję sprzedawał za 40-50 zł, różnym osobom na terenie G..

D. H. w godzinach wieczornych 9 lutego 2017 roku poruszał się samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) w S..

Z uwagi na powzięcie przez funkcjonariuszy policji informacji operacyjnej, że w/w może posiadać przy sobie substancje odurzające, D. H. został zatrzymany do kontroli. Podczas kontroli pojazdu w specjalnie, niefabrycznie wykonanym schowku w drzwiach kierowcy, ujawniono i zabezpieczono 3 woreczki strunowe z zawartością białej substancji. W samochodzie znajdował się jeszcze jeden niefabrycznie wykonany schowek.

W wyniku przeszukania w miejscu zamieszkania D. H. w G. przy ul. (...), w garażu, ujawniono 4 woreczki strunowe z zawartością białej substancji, woreczek ze śladową zawartością białego proszku oraz papierowe zawiniątko z zawartością suszu roślinnego. Znaleziono również zeszyt z zapiskami dotyczącymi wprowadzania do obrotu zatrzymanych substancji.

W związku z ujawnieniem i zabezpieczeniem w/w substancji D. H. został zatrzymany.

Dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. H. k. 110-111, 174v-175 ; protokół zatrzymania osoby k. 2; protokoły przeszukania k. 4-6, 7-11, 18-19; protokół oględzin k. 32-33, dokumentacja fotograficzna k. 86; dowody rzeczowe ujęte w wykazie k. 90-92 i 93, opinia z zakresu informatyki k. 57-77.

Wynika badań wykazały, że przedmiotowy susz roślinny o wadze netto 1,89 grama stanowi susz roślin konopi, nie jest suszem roślin włóknistych. Z w/w ilości można przygotować dwie pojedyncze porcje środka odurzającego.

Pozostałe zatrzymane substancje to: 151,46 gramów N-etyloheksedron, 45,23 gramów 2C-G oraz 2,54 gramów 4 (...). Wszystkie te substancje są substancjami niebezpiecznymi dla życia i zdrowia ludzi, mają silne działanie psychoaktywne z licznymi działaniami niepożądanymi i toksycznymi towarzyszącymi ich przyjmowaniu. Ze względu na dużą ilość w/w substancji psychoaktywnych stanowią one niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób.

Dowody: protokół z badań wstępnych z zakresu badań chemicznych k. 14, opinia kryminalistyczna fizykochemia k. 38-51, opinia z zakresu toksykologii sądowej k. 94-100.

D. H. ma wykształcenie gimnazjalne, nie ma wyuczonego zawodu. Obecnie pracuje jako magazynier i osiąga dochody w wysokości około 2600-3000 zł miesięcznie. Nie posiada majątku. Ma na utrzymaniu żonę, która obecnie nie pracuje i córkę. Według oświadczenia stan jego zdrowia jest dobry, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. Był wcześniej kilkakrotnie karany.

Dowody: dane z wyjaśnień oskarżonego k. 110, 174.; dane o karalności k. 171-172; opinia sądowo – psychiatryczna k. 376 – 378

Słuchany w charakterze podejrzanego na etapie postępowania przygotowawczego D. H. przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia.

W toku rozprawy głównej oskarżony D. H. nie przyznał się do czynu pierwszego, natomiast przyznał się do zarzutu drugiego i również złożył wyjaśnienia.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonych.

vide: wyjaśnienia oskarżonego D. H. k. 110-111, 174v-175.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów, w szczególności protokołów przeszukania, oględzin, opinii biegłych oraz dokumentów, a także częściowo wyjaśnień samego oskarżonego, należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego odnośnie przypisanych mu czynów, nie budzi wątpliwości.

W pierwszym rzędzie dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie przyczyniły się wydane w sprawie opinie kryminalistyczne z zakresu informatyki i fizykochemii.

Opinia kryminalistyczna sporządzona przez biegłego sądowego w zakresie informatyki pozwoliła na ustalenie kontaktów, historii połączeń oraz wiadomości SMS/ (...), a także wiadomości zawartych w komunikatorach oraz plików multimedialnych uzyskanych z telefonu oskarżonego marki N.. Jeżeli natomiast chodzi o telefon marki S., dostęp do niego został zabezpieczony kodem i nie udało się ustalić jego zawartości. Opinia ta była istotna w sprawie o tyle, że odczyt z telefonu komórkowego wraz z wyjaśnieniami oskarżonego oraz zapiskami ujawnionymi w jego miejscu zamieszkania, dał podstawy, ażeby uznać, że oskarżony zajmował się handlem dopalaczami i czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu ujawnionych w jego samochodzie i miejscu zamieszkania substancji.

Opinia Biura (...) w G. oraz opinia G. (...) w G. pozwoliły natomiast na ustalenie składu ujawnionych i zabezpieczonych substancji oraz ich niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób.

Obie w/w opinie zostały sporządzone przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia. Zaprezentowane zaś wnioski zostały uargumentowane w sposób logiczny i wyczerpujący, a ponadto korespondują z całokształtem materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Wnioski opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny i kategoriyczny, poprzedzone zostały obszernym i wyczerpującym wyjaśnieniem podstaw ich sformułowania. Z tych względów Sąd uznał je za miarodajne dowody na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie na ich podstawie.

Rekonstrukcji stanu faktycznego Sąd dokonał również w oparciu o dokumenty ujawnione w trakcie przewodu sądowego w postaci protokołów przeszukania i zatrzymania, protokołu oględzin pojazdu oraz danych o karalności, i danych osobopoznawczych, które nie budziły wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zawartych w nich informacji. Zostały one sporządzone w przepisanej formie przez upoważnione do tego podmioty, mają charakter

kompletny, a nadto nie były kwestionowane w toku postępowania. Mając powyższe na uwadze, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

W świetle zaprezentowanej oceny materiału dowodowego Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego D. H. za wiarygodne jedynie w części. Oskarżony przyznał, że znalezione w jego samochodzie i miejscu zamieszkania substancje należą do niego. Przyznał także, że zajmował się procederem sprzedaży dopalaczy, opisał w sposób szczegółowy okoliczności w jakich zaopatrywał się w substancje oraz następnie w jaki sposób je porcjował i rozprowadzał, to samo planował zrobić z zatrzymanymi substancjami chemicznymi. W tym zakresie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jako spójnym i logicznym. Tą wersję uzasadnia zarówno ilość zatrzymanych substancji, jak i fakt ujawnienia w pojeździe dwóch nie zamontowanych fabrycznie skrytek (w jednej z nich ujawniono część zabezpieczonych substancji), a także znalezione w miejscu zamieszkania zeszyt z zapiskami i dokonywane połączenia z różnymi, niezidentyfikowanymi numerami telefonicznymi. Sąd nie dał natomiast wiary złożonym następnie na rozprawie wyjaśnieniom w zakresie, w jakim oskarżony podkreślił, że nie miał świadomości, że posiadane przez niego substancje są nielegalne i nie zamierzał ich wprowadzić do obrotu albowiem dodał do nich zbyt dużo kryształków soli. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony zajmował się obrotem dopalaczami, co sam przyznał, przyznał również, że sam wcześniej zażywał tego rodzaju substancje, nadto był wcześniej karany za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zatem takie tłumaczenie oskarżonego jest zdaniem Sądu jedynie próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej. Zauważyć należy, iż oskarżony przyznał, że przed sprzedażą zażywał środki, które miał sprzedawać, aby sprawdzić ich działanie, dosypywał do nich soli, aby złagodzić ich działanie, a zatem zdawał sobie sprawę z niebezpiecznych skutków, które mogą spowodować po ich zażyciu. Informacją powszechnie znaną jest sposób działania osób wytwarzających substancje psychoaktywne, dokonywanie chemicznych modyfikacji w celu wytworzenia substancji nie objętej ustawowym zakazem, a z drugiej strony szkodliwość tego rodzaju środków dla życia i zdrowia osób je zażywających (tym bardziej, iż od kilku lat problematyka ta jest nagłaśniana w prasie i mediach) Nie sposób zatem uznać, aby osoba zajmująca się rozprowadzeniem tego rodzaju środków nie zdawała sobie sprawy z ich szkodliwości dla zdrowia i życia. Dlatego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż nie zdawał sobie sprawy ze szkodliwości dla zdrowia tych substancji. Trudno uznać, żeby z faktu zapisu na stronie internetowej o ich legalności wnioskował, że są z całą pewnością bezpieczne, skoro przeczy temu przyznane przez niego postępowanie, które w jego ocenie miało „minimalizować ryzyko” w postaci dosypywania soli i próbowania substancji przed jej sprzedażą. Natomiast wycofanie się ze stanowiska, iż nie zamierzał substancji wprowadzać do obrotu, wobec wcześniejszego przyznania tego faktu, Sąd uznał za poczynione w celu uzasadnienia przyjętej linii obrony i również ocenił jako niewiarygodne.

W świetle przedstawionej powyżej oceny dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony w dniu 9 lutego 2017 roku w S. i w G. posiadał szkodliwe dla zdrowia substancje psychoaktywne w postaci N-etyloheksedron w ilości 151,46 grama, 2C-G w ilości 45,23 grama, 4 (...) w ilości 2,54 grama, czyniąc przygotowania do wprowadzenia ich do obrotu, co spowodziłoby niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób oraz w tym samym dniu w G. wbrew przepisom ustawy posiadał susz roślin konopi w ilości 1,89 grama, który nie był suszem roślin konopi włóknistych, z czego można przygotować 2 pojedyncze porcje środka odurzającego.

Odpowiedzialności z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 168 k.k. podlega między innymi ten, kto czyni przygotowania do sprowadzenia niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób wprowadzając do obrotu szkodliwe dla zdrowia substancje. Nie ulega wątpliwości, że ujawnione i zabezpieczone w samochodzie i miejscu zamieszkania oskarżonego substancje, co do których oskarżony przyznał, że stanowiły jego własność, są szkodliwe dla zdrowia. Biegli jednoznacznie i kategorycznie rozstrzygnęli w opinii (k. 100), że N-etyloheksedron, 2C-G i 4 (...) są substancjami niebezpiecznymi dla życia i zdrowia ludzi ponieważ posiadają silne działanie psychoaktywne z licznymi działaniami niepożądanymi i toksycznymi towarzyszącymi ich przyjmowali. Ze względu na dużą ilość tych substancji zabezpieczonych u oskarżonego, stanowią one niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób. Oskarżony przyznał, że zajmował się handlem dopalaczami, zabezpieczone substancje zakupił w celu ich dalszej sprzedaży, w tym też celu miał przygotowane specjalne schowki w samochodzie, które ujawniono w toku przeszukania pojazdu. Podnoszony przez oskarżonego fakt mieszania substancji z solą nie ma znaczenia dla oceny w tym zakresie, albowiem substancje te jeszcze nie były poporcjowane, zaś wyjaśnienia oskarżonego w zakresie ilości dosypanej soli były mało precyzyjne

i ewoluowały w toku postępowania w kierunku zwiększenia tej ilości (co tłumaczyć należy przyjętą przez niego linią obrony obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej). Zauważyć bowiem należy, że oskarżony początkowo przyznał się do zarzutu i wyjaśnił, że porcjował substancje na działki o wadze 1 grama, do których dodawał kryształków soli (nie określił w jakiej ilości). Następnie dopiero na rozprawie wskazał, że zatrzymanych substancji nie zamierzał wprowadzić do obrotu albowiem „dosypał do nich za dużo soli”. Podkreślić jednak należy, że działalność swoją oskarżony, jak sam przyznał, prowadził w celu osiągnięcia korzyści majątkowych. Ponieważ zabezpieczona ilość środków była znaczna, oskarżony zainwestował w nią własne, znaczne, środki pieniężne, trudno zatem uznać za racjonalne tłumaczenie, że nie zamierzał ich dalej sprzedawać i był na tyle nieostrożny aby „dosypać zbyt dużo soli”. Nadto środki podlegały wazeniu i badaniu przez biegłych, którzy jednoznacznie wypowiedzieli się co do wagi i składu substancji stwierdzając jednoznacznie, jaki był ich skład i waga. Reasumując, nie ulega zatem wątpliwości, iż wszystkie znamiona w/w przepisu zostały spełnione.

Odpowiedzialności z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii podlega sprawca, który wbrew przepisom ustawy posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. W garażu w miejscu zamieszkania oskarżonego ujawniono susz roślin konopi w ilości 1,89 grama, który nie był suszem roślin konopi włóknistych, z czego można przygotować 2 pojedyncze porcje środka odurzającego, przy czym oskarżony przyznał, że susz ten był w jego posiadaniu. Tym samym nie budzi wątpliwości, że znamiona czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zostały spełnione.

Rozważając kwestię kary za przypisane oskarżonemu w/w czyny, Sąd miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Oba przestępstwa przypisane oskarżonemu zagrożone są karą pozbawienia wolności do 3 lat. Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego swoje cele, za czyn przypisany mu w punkcie pierwszym wyroku, będzie kara mieszana (wymierzona przy zastosowaniu art. 37b k.k.), tj. kara 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, zaś za drugi czyn (przy zastosowaniu art. 37 a k.k.) kara 6 (sześciu) ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

W obydwu przypadkach na niekorzyść oskarżonego przemawiał fakt, iż nie tylko działał on świadomie, lecz jednocześnie w sposób planowy i konsekwentny, a tym samym okazał lekceważący stosunek do obowiązujących przepisów prawa oraz działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ze sprzedaży zabezpieczonych substancji, z czego jak sam przyznał uczynił sobie źródło utrzymania siebie i swojej rodziny. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił również stosunkowo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, wyrażający się w sposobie i okolicznościach ich popełnienia oraz znaczną ilość substancji zabezpieczanych w toku przeszukania. Okolicznością ogólnie przemawiającą na niekorzyść oskarżonego była także jego uprzednia karalność. Jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił wyrażoną przez oskarżonego skruchę oraz deklarację, że skończył swój proceder sprzedaży dopalaczy, znalazł zatrudnienie i legalną pracę. Wobec powyższego, kar orzeczonych względem D. H. nie można w ocenie Sądu poczytywać za nieadekwatne, a w żadnym razie – za rażąco surowe.

W związku z tym, że D. H. popełnił kilka przestępstw, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie III uzasadnianego orzeczenia połączył orzeczone względem niego kary i na mocy art. 85 § 1 i

2 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. orzekł karę łączną w wymiarze 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze (która podlegać będzie wykonaniu łącznie z karą pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie pierwszym wyroku jako kara mieszana), przemawiała z jednej strony okoliczność, iż obu zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił praktycznie w tym samym czasie, kierując się tymi samymi względami, z drugiej zaś fakt, że zachowaniem swoim naruszał różne dobra prawnie chronione. Nadto podkreślenia wymaga, iż Sąd nie dopatrzył się względem oskarżonego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 45 § 1 k.k. Skoro bowiem oskarżony, jak oświadczył osiągnął z przestępstwa korzyść majątkową w wysokości 1.000 zł, należało orzec przepadek korzyści w tej wysokości.

W razie skazania za przestępstwo posiadania środka odurzającego Sąd może orzec nawiązkę pieniężną w kwocie do 50 000 złotych na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii. Dlatego, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego na rzecz (...) Oddział w G. nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu. Sąd uznał, że taka kwota będzie spełniała cel wychowawczy i nie jest ona ani za mała ani zbyt wysoka dla oskarżonego. Oskarżony ponosząc takie koszty na cel związany z leczeniem uzależnień od narkotyków powinien przemyśleć swoje zachowanie w związku z posiadaniem i używaniem substancji odurzających i zdaniem Sądu zinternalizuje poczucie, że nie jest to zabawa, a uzależniająca substancja.

W punktach VI i VIII Sąd orzekł o dowodach rzeczowych. W zakresie substancji zabezpieczonych u oskarżonego Sąd orzekł ich przepadek na podstawie art. 44 § 6 k.k. uznając je za substancje, które nie powinny znajdować się w obrocie. Natomiast na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zarządził o zwrocie dowodów rzeczowych oskarżonemu. Zgodnie z treścią art. 230 § 2 k.p.k. należy zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. Postępowanie w sprawie zostało prawomocnie zakończone, a wyżej wymienione dowodowy rzeczowe stały się zbędne dla sprawy.

Nadto Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.424,69 zł tytułem zwrotu wydatków, w szczególności opinii biegłych i uzyskania karty karnej, a także korespondencji wysłanej oraz opłatę w kwocie 240 zł. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.